

Φρανσουάζ Σαγκάν

Η Φρανσουάζ Σαγκάν γεννήθηκε το 1935 στο Καζάρκ της Γαλλίας με όνομα Φρανσουάζ Κουαρέ. Στην εφηβεία της υπήρξε ατίθασο πνεύμα και εκδιώχθηκε από το καθολικό σχολείο στο οποίο φοιτούσε, πριν πάρει απολυτήριο. Γνωρίστηκε με τη Ζυλιέτ Γκρεκό και τον Ζαν Πολ Σαρτρ. Σε ηλικία 18 ετών, το 1953, έγραψε μέσα σε επτά εβδομάδες τη νουβέλα "Καλημέρα θλίψη", που κατέθεσε στον εκδότη Ρενέ Ζυλιάρ στο Παρίσι. Το έργο έκανε ρεκόρ πωλήσεων, μεταφράστηκε σε 22 γλώσσες και την έκανε γνωστή σε όλο τον κόσμο (μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο από τον Όττο Πρέμινγκερ, με πρωταγωνίστριες τη Ντέμπορα Κερ και τη Μιλέν Ντεμονζό). Ακολούθησαν πενήντα περίπου βιβλία, τα περισσότερα μυθιστορήματα, πολλά από τα οποία έγιναν μπεστ-σέλερ. Η ίδια υπήρξε διάσημη τόσο για τα έργα όσο και για τον τρόπο ζωής της, που ήταν γεμάτος ζωντάνια, καταχρήσεις και απρόοπτα. Η γραφή της είναι ανάλαφρη, κοφτή και διαυγής και ο χειρισμός των θεμάτων της, προκλητικός για εποχή της, είναι αυτός ακριβώς για τον οποίο ο ακαδημαϊκός κόσμος την αντιμετώπισε με δυσπιστία : σοβαρά θέματα, ενίοτε τραγικά, γραμμένα με τρόπο "ανάλαφρο", στο όριο του αμοραλισμού. Πέθανε στην πόλη Ονφλέρ της δυτικής Γαλλίας στις 24 Σεπτεμβρίου 2004. Ο πρώην υπουργός Πολιτισμού της Γαλλίας Ζακ Λανγκ δήλωσε για το θάνατό της: "Θρηνούμε τη συγγραφέα που σημάδεψε με το ζωηρό και φλογερό της ταλέντο τη σύγχρονη λογοτεχνία και ενσάρκωσε μέσα στον κόσμο μια Γαλλία της ζωής και της κίνησης".

Περιγραφή:

Ανταμώνανε δυο τρεις φορές την εβδομάδα. Ο Αντουάν έδειχνε μίαν ασύλληπτη επινοητικότητα προκειμένου να παρατήρει το γραφείο του, κι όσο για τη Λουσίλ, αυτή, οπωσδήποτε, δεν έδινε ποτέ λόγο στον Σαρλ πώς περνούσε τη μέρα της. Αντάμωναν στην ίδια πάντα μικρή κάμαρα. Τρέμοντας, βουλιάζανε μες στο σκοτάδι, δεν είχαν σχεδόν τον καιρό να μιλήσουν. Δεν ήξεραν ο ένας για τον άλλον τίποτα, ωστόσο τα κορμιά τους αναγνωρίζονταν με τόση θερμότητα, με τόση στοργή, με ένα τέτοιο αίσθημα του απόλυτου, ώστε η μνήμη τους να γκρεμίζεται κάτω από τη δύναμη της στιγμής, κι όταν αποχωρίζονταν, γυρεύανε κι οι δυο τους, απελπισμένα και του κάκου, μίαν ορισμένη

ανάμνηση, ένα από τα λόγια που ψιθυρίσανε μες στο σκοτάδι, μια χειρονομία.
Χωριζόντουσαν πάντα σαν δυο υπνοβάτες, σχεδόν αφηρημένοι, και μονάχα δυο ώρες
αργότερα, άρχιζαν πάλι να προσδοκούνε, σαν το μοναδικό ζωντανό σημείο της ζωής τους,
σαν τη μόνη πραγματικότητα, τη στιγμή που θα ξανανταμώνανε. Όλα τ άλλα ήταν νεκρά.

<http://www.protoporia.gr/ypotagi-p-346744.html>